

Явор Цанев

ЦЕЛУНАТ ОТ БОГА

София, 2018

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното писмено съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Явор Цанев, автор, 2018

© Издателство „Изток-Запад“, 2018

ISBN 978-619-01-0214-4

ЯВОР ЦАНЕВ

ЦЕЛУНАТ
ОТ
БОГА

Редактор
Кети Илиева

Съдържание

Квартирата	7
Целунат от Бога	22
Endless Misery	37
Неподвластен на времето	57
Старото гробище	75
Пейнкилърите	86
Записване на завещанието	93
Овалният медальон	104
Домашната прислужница	109
Песента на горещините	116
Най-четения	124
Вода при водата	136
Вампирите от предградието	141
Хеви метъл	164
Тринадесет черни котки	172
Сърдити небеса	179
Собствено време	202
Край дървото на Все светии	208
Синът на ковача	216
Home, sweet home!	221
Кладенецът	229
Затворът	236
Благодарности	243

Квартирата

1

Прегледа обявите, после рови из сайтовете, но повечето агенции за недвижими имоти му се струваха скучни. Офиси на централни места, лъскави скъпи табели, брокери с вид на щастливи и преуспяващи хора... Не му трябваше това. Искаше някой забутан офис и служител с небръснато лице на закъсал частен детектив от миналия век. Когато търсиш квартира, трябва брокерът и кантората също да отговарят на изискванията. Само тогава ще ти свършат работа със сигурност.

Светът е шарен. Щом човек търси, намира. Така че, ето го – търсеция човек, ето го и агента по недвижими имоти, специализирал се в предлагането на евтини квартири в недотам добри квартали. Добре де – в приличащите на гета жилищни комплекси, откъдето всеки иска да се измъкне, но всъщност населението им се увеличава. Бизнес в територии на ръба на мизерията често е доходоносен. Това са места, където квартирите са евтини, комисионните са по-малки, но рядко се иска документ срещу парите, а наемателите се сменят често, от което оборотът на агенциите върви и щом дръпнеш чертата, печалбите са като в скъп квартал.

– Предпочитате да е на първия етаж, значи... – проточи брокерът и се втренчи в монитора.

– Предполагам, че там са малко по-евтини – уточни клиентът.

– Хм...

– Така съм чувал.

Брокерът отместил поглед и обходи от глава до пети човека пред себе си. Стори му се съмнително, че търси квартира на пър-

вия етаж. В тези квартали никой не гори от желание през прозорците му да може да се наднича от улицата. Обикновено това бе последното, на което се спираха хората тук. Дребни пласьори на крадени вещи и съмнителни прахчета понякога предпочитаха първите етажи, но само ако има излаз на задната улица или вътрешен двор, удобен за бягство. Въобразяваха си, че наемат офис и въртят бизнес. Докато не дойдат ченгетата или някой изнервен дилър, бесен, че продават в района му.

– Да видим... има едно местенце, но апартаментът няма излаз на задната улица – отбеляза с леко разочарование, а помисли: „Сега ще видим какво точно искаш“.

Клиентът обаче го изненада.

– Че защо ми е втори изход, няма нужда, само да е на първия етаж.

Погледите им се срещнаха отново.

Очите на мъжа бяха светлосини, почти прозрачни, като изключим тъмните точки на зениците. Изглеждаха студени и стъклени, сякаш си бе сложил белезникави лещи. Брокерът изпита любопитство, каквото рядко си позволяваше. В крайна сметка, за него бе важна комисионата. Първите етажи се освобождаваха лесно, а трудно се отдаваха. Но защо този държи на такава квартира?

– Добре, ще ви заведа да я видите, само да подпишем предварителен договор.

– Разбира се, искам всичко да е законно. Уважавам законите. Брокерът трепна.

Последните думи като че ли бяха казани с леко тържествена нотка, която никак не му хареса. *Уважавам законите*. Какво означаваше това?

Изглежда изпод вежди мъжа, който междувременно се бе зяпал през прозореца. Опита да го прецени още веднъж. В началото го бе определил като дребен чиновник. Сега... хм, дали би могло...

– Бихте ли казали с какво се занимавате, попълвам анкетна карта за всеки клиент, за да си правя статистика в края на годината, нещо като маркетингово проучване. – Следеше реакцията

много внимателно, но онзи не трепна. Извърна се и студените светлосини очи спряха спокойно в неговите.

– В момента съм безработен – отвърна кратко.

Брокерът прехвърляше в мозъка си вероятността това да е подставено лице или дори цивилно ченге. Може би икономическа полиция? Искат да го изобличат в укриване на доходи, като рискуват с най-евтината квартира? Хем да го спипат, хем да не се охарчат много. Смешно, но типично. Тъпи ченгета.

Усмихна се и с малко по-вежлив от досегашния тон пожела на мъжа:

– Дано си намерите скоро работа по вкуса!

Онзи кимна неопределено. Отново зяпаше през прозореца и дори не си направи труда да благодари за пожеланието. Изглежда, въобще не се интересуваше и от документите – само чакаше момента, в който ще трябва да ги подпише.

– Ето тук, ако обичате – посочи след малко брокерът и подаде химикалката. – А после тук и тук.

Клиентът подписа.

– Ще помоля за таксата... – усмихна се брокерът.

– Разбира се – мъжът извади прилично издут портфейл и отброи сумата. Не изглеждаше да е ченге. Брокерът се опитваше да открие някакъв детайл, нещо в движенията, жестовете... но това продължаваше да е същият безличен чиновник, който преди време прекрачи прага на кантората.

– Ето, заповядайте – подаде му неговия екземпляр от договора, а онзи кимна одобрително. – Да ви заведе на адреса сега...

2

Коридор с позахабена ламперия, в който крушката виси гола, само на фасонка. Няколко малоформатни снимки на пейзажи в евтини пластмасови рамки, колкото да не изглежда съвсем гола стената. Врати с изтъркани дръжки на бравите и лющеща се на места боя. Малка кухня, в която трудно би се намерило място за повече от двама души.

Хладилникът бръмчеше с претенцията, че работи. Веднага ставаше ясно, че предимно създава звуков фон в жилището. Другите две стаи бяха с преход: обширна гостна или хол – както предпочита стопанинът – и спалня с нормални размери. И в двете таваните бяха опушени, сякаш дълго време основното осветление е било на свещи. Гостната бе обзаведена с канапе и фотьойли, върху които бяха метнати парчета плат – очевидно за да придадат по-добър вид и да прикрият истинското им състояние. Спалнята бе наполовина заета от широко легло. То поне изглеждаше прилично. Над него висеше репродукция на полуизлегнатото и полуголо женско тяло.

Клиентът се приближи до прозорците и надникна, като в същото време съвсем небрежно прокара пръст върху телевизора. Получи се пътечка в прахта.

Брокерът мълчаливо го наблюдаваше. Ключовете бяха останали да висят на входната врата, а самата тя бе леко откrehнатa. Някъде от етажите се чуваше приглушено музика.

– Решетките са здрави – заяви той, сметнал, че от това се интересува мъжът. Още се чудеше защо иска да е на първия етаж.

– Да, благодаря – отвърна вяло наемателят. Очевидно мислите му бяха заети с друго. Огледа още малко, надникна и през втория прозорец. Гледаше към улицата и беше със същите решетки. – Харесва ми. Ще я взема. Освен вашата комисиона, дължа предплата – за един месец ли беше?

Брокерът се забави с отговора. Осъзна, че този може би е подписал предварителния договор, без да обръща внимание на подробностите. Или пък само се правеше на разсеян?

– Да, плаща се в началото на месеца и за един месец напред, тоест за да се нанесете, ще е необходимо да заплатите два наема.

Клиентът кимна.

– Е, харесва ми – повтори, – ще наема жилището.

Докато се качваше в колата, брокерът разсъждаваше, че нещо в сделката не е наред. Любопитството му бе раздразнено, а интуицията му подсказваше, че този човек не е за такава квартира. Разполагаше с пари, според него дори с доста повече от това, което демонстрира.

Още преди да се върне в кантората, вече бе решил да провери кой е, какъв е и с какво се занимава. Имаше личните му данни в договора. Трябваше само да завърти телефона на едно приятелче, което работи на подходящото място, и справката за доходите още утре ще е в мейла му. Работата му бе такава, че познаваше хора из целия град. Знаеше кои са правилните за всяка ситуация. Избягваше да си има вземане-даване само с ченгетата.

3

Когато разбра, че клиентът разполага с четири жилища, пръснати в разни добри квартали, и при това взема наем от тях, нещата като че ли се подредиха. Не беше единственият, който отдава собствените си имоти, а живее в евтина квартира и по този начин осигурява средствата си. Странното бе, че освен имотите въпросният клиент имаше и няколко банкови сметки. А те подсказваха, че не му се налага да живее в евтина квартира, за да осигури месечния си доход.

Това го загложди.

Наистина, обикновено не се интересуваше от клиентите, а от комисионните, но сега необичайно съмнение размътваше спокойствието му.

Докато ледът подрънкваше нервно в чашата с уиски, той сподели тези разсъждения с приятеля си – брокер в друга агенция за имоти под наем – и завърши с обобщаващото:

– Нещо не е наред с тоя.

– Кво ти пука – днес е тук, утре го няма – отвърна му той, заяпан в апетитна дама на съседна маса. – Нали си му взел кинтите.

– Естествено. Но нещо не е наред... – повтори замислено и отпи от питието.

Повече не стана дума за това, но след няколко дни брокерът реши да намине (под предлог, че иска да се увери дали всичко е наред), за да прецени още веднъж какво точно долавя в излъчването на клиента си. Мисълта, че нещо не е наред, висеше закачена като пиявица и не го оставяше на мира.